

SIDNEY SHELDON

TILLY BAGSHAWE

**ZÍTŘEK
NEDOŽENEŠ**

Copyright © 2014 by Sheldon Family Limited Partnership,
succesor to the rights and Interests of Sidney Sheldon
Translation © Zdík Dušek, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
SIDNEY SHELDON'S CHASING TOMORROW
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-009-2

1. část

Prolog

Rio de Janeiro, Brazílie

Otočil se a rozhlédl se po prázdném kostele. Cítil se čím dál sklíčeněji.

„Ona nepřijde, vid’? Rozmyslela si to.“

„Jistěže přijde, Jeffe. Uklidni se.“

Gunther Hartog se na Jeffa Stevense díval s upřímným soucitem. *Musí být hrozné být tak zamilovaný.*

Jeff Stevens byl druhý nejnadanější podvodník na světě. Kultivovaný, uhlažený, bohatý a okouzlující, velice atraktivní pro opačné pohlaví. Se svou atletickou postavou, hustými tmavými vlasy a nekompromisně mužnou aurou mohl mít jakoukoliv ženu, kterou by chtěl. Potíž spočívala v tom, že Jeff Stevens nechtěl jakoukoliv ženu. Chtěl Tracy Whitneyovou. A u Tracy Whitneyové si člověk nikdy nemohl být sto procentně jistý...

Tracy Whitneyová byla nejnadanější podvodnice na světě. Jeffu Stevensovi trvalo dlouho, než pochopil, že bez ní nemůže žít, ale teď už to věděl. Jeho sklíčenost vzrostla. Ještě že v kostele nebyli žádní hosté. Nikdo se nestane svědkem jeho ponížení, jenom Gunther a ten mrzoutský starý kněz otec Alfonso.

Kde je?

„Už má čtvrt hodiny zpoždění, Gunthere.“

„To je výsada nevěst.“

„Ne. Jde o víc. Něco se děje.“

„Nic se neděje.“

Stařec se shovívavě usmál. Cítil se poctěný, když ho Jeff požádal, aby svědčil na jeho a Tracyině svatbě. Táhlo mu na sedmdesátku, neměl vlastní děti a Jeff Stevens a Tracy Whitneyová pro něj byli jako rodina.

Jejich svazek pro něj znamenal opravdu hodně, zejména po ráně, kterou mu způsobilo jejich společné rozhodnutí, že začnou žít poctivě. To byla podle názoru Gunthera Hartoga vyložená tragédie. Jako kdyby Beethoven po čtvrté symfonii odešel na odpočinek.

I tak si užíval, že je zase v Brazílii. Teplý, vlhký vzduch. Vůně *bolinhos de bacalhau*, vynikajících kroket z tresek na každém rohu. Záplava barev, od pralesních květů přes nádherné šaty žen po fresky a barevná okna barokní kaple svaté Rity, kde teď stáli. To vše v Guntherovi vyvolávalo dojem, že je zase mladý. Mladý a plný života.

„Co když to Pierpont zjistil?“ Jeff Stevens se ustaraně zamračil. „Co když...?“

Zastavil se uprostřed věty. Ve dveřích kostela stála Tracy Whitneyová rámovaná slunečním světlem jako svatozáří, jako kdyby byla anděl seslaný z nebe. *Můj anděl*. Jeffovi se nadmula hrud'.

Jednoduché šaty z krémového hedvábí dokonale zvýrazňovaly Tracyinu štíhlou postavu a lesklé kaštanově hnědé vlasy jí splývaly na ramena jako melasa. Jeff Stevens ji během let viděl v bezpočtu převleků – Tracyina krása byla proměnlivá, což zčásti zodpovíдало za její úspěch v oboru podvodů –, ale nikdy mu nepřipadala dokonalejší než dnes. Tracyina matka říkala, že Tracy v sobě má „všechny barvy větru“. Jeff Stevens přesně chápal, co tím Doris Whitneyová myslela. Její oči, neuvěřitelné oči, které dokázaly podle nálady měnit barvu z mechově zelené po tmavě jadeitovou, jiskřily štěstím a ještě něčím dalším. Vítězoslávou? Nebo vzrušením? Jeffovi se rozbušilo srdce rychleji.

„Ahoj, Gunthere, drahoušku.“ Tracy dokráčela k oltáři a políbila svého učitele na obě líce. „Je skvělé, že jsi přišel.“

Milovala Gunthera Hartoga jako otce. Její vlastní otec jí chyběl. Doufala, že by na ni byl dnes hrdý.

Otočila se k Jeffu Stevensovi. „Promiň, že jdu pozdě.“

„Nikdy se neomlouvej,“ řekl Jeff. „Na to jsi příliš krásná.“

Všiml si, že má růžové tváře a na čele se jí perlí jemné kapičky potu. Skoro jako kdyby běžela.

Tracy se usmála.

„Mám dobrou omluvu. Vyzvedávala jsem svatební dar.“

„Ach.“ Jeff se usmál. „Dary mám rád.“

„Já vím, miláčku.“

„Obzvlášť od tebe.“

Kněz se podíval se na hodinky a nerudně je přerušil. „Možná bychom mohli začít?“

Otce Alfonsa čekaly za hodinu křtiny a přál si, aby si ti otravní Američané pospíšili. Navíc se cítil nesvůj z výbušné sexuální chemie mezi Jeffem Stevensem a Tracy Whitneyovou. Jako kdyby se dopouštěl hříchu už tím, že vedle nich stojí. Na druhou stranu mu za využití kaple na poslední chvíli štědře zaplatili.

„A vyzvedla jsi ho?“ zeptal se Jeff, aniž by spustil šedé oči z Tracyných.

„Co jestli jsem vyzvedla?“

„Můj dárek, co jiného?“

„Ach ano.“ Tracy se zazubila. „To víš, že jsem ho vyzvedla.“

Jeff Stevens ji vášnivě políbil na ústa.

Otec Alfonso si hlasitě odkašlal. „Prosím, pane Stevensi, ovládejte se! *Estão na casa de Deus*. Jste v božím příbytku. A ještě nejste svoji.“

„Pardon.“ Jeff se usmál, ale vůbec nevypadal provinile.

Dokázala to. Tracy to dokázala. Přelstila velkého Maximiliána Pierponta. Po tolika letech.

Zamilovaně se díval na svou nastávající.

Nikdy ji nemiloval víc.

I. kapitola

O deset dní dřív...

Letiště Schiphol, Amsterdam

Tracy Whitneyová se opřela ve svém sedadle první třídy číslo 4B a spokojeně vzdychla. Za několik hodin bude zase s Jeffem. Vezmou se v Brazílii. *Už žádné ztřeštěnosti*, pomyslela si Tracy. *Ale nebudou mi chybět. Být paní Stevensovou bude samo o sobě dost vzrušující.*

Jejich poslední akce, krádež lukulského diamantu nevyčísitelné hodnoty z brusírny v Amsterdamu, byla vhodnou labutí písni. Tracy a Jeff společně přechytračili holandskou policii i Daniela Coopera, urputného pojišťovacího agenta, který je pronásledoval po celé Evropě, a uskutečnili troufalou a dramatickou loupež. *Tu nikdy nepřekonáme*, pomyslela si Tracy. *A rozhodně nepotřebujeme další peníze.* Byla to dokonalá chvíle pro odchod na odpočinek.

„Promiňte.“

Stál nad ní hřmotný, lascivně vyhlízející muž ve středním věku. Ukázal na sedadlo u okna. „To je moje místo, zlato. Skvělý den na let, co?“ V jeho hlase zněla chtivost, když se kolem ní protahoval.

Tracy se odvrátila. Neměla zájem o konverzaci a už vůbec ne s takovým dobyt看kem.

Její soused se posadil a dloubl do ní. „Když už budeme sedět vedle sebe, mladá dámo, co kdybychom se seznámili? Já jsem Maximilián Pierpont.“

Tracy se hned rozběhly myšlenky jako o překot, ale nedala na sobě nic znát.

Maximilián Pierpont. Legendární korporátní žralok. Nakupuje společnosti a vysává je. Nemilosrdný. Třikrát rozvedený.

Majitel druhé nejcennější sbírky Fabergého vajec po petrohradské Ermitáži.

„Hraběnka Valentina Di Sorrentiová.“ Podala mu ruku.

„Tak hraběnka? Těší mě.“ Maximilián Pierpont přitiskl rty na Tracyino zápěstí. Měl je vlhké a lepkavé jako ropucha. Tracy se přinutila k úsměvu.

Jméno „Maximilián Pierpont“ slyšela poprvé na palubě *QE* před mnoha lety, při plavbě do Londýna, které se účastnil i Jeff Stevens. Jeff se chystal proslule bezskrupulózního Pierponta oloupit, ale nakonec s Tracy uskutečnil geniální sázkový podvod, při kterém trikem přiměli dva šachové velmistry, aby se hráli zmanipulovanou partii.

Později Gunther Hartog pověřil Tracy, aby oloupila Pierponta v Orient Expressu cestou do Benátek, ale ten nakonec do vlaku vůbec nenastoupil.

Tracyina milovaná matka Doris Whitneyová spáchala sebevraždu poté, co ji místní mafián Joe Romano v jejím rodném New Orleansu připravil o rodinnou firmu. Tracyin otec celý život budoval Whitneyho společnost vyrábějící automobilové díly. Po jeho smrti Romano firmu zničil, vyhodil všechny zaměstnance a přivedl Doris na mizinu.

Tracy se Joeu Romanovi už dávno pomstila, ale její nenávist vůči korporátním žralokům nikdy nevychladla. Podle jejího názoru byl pro Maximiliány Pierponty z celého světa rezervován speciální kout pekla.

Tentokrát nevyvázneš, ty parchante.

Let byl dlouhý. Tracy si s Pierpontem skoro dvě hodiny přátelsky povídala, než usnul a začal hlasitě chrápat jako mrož, který uvázl na břehu. To byla dostatečně dlouhá doba, aby trochu vyšperkovala svoje alter ego. Tracy hrála hraběnku Valentinu Di Sorrentiovou už dříve a znala její minulost dobře. (Koneckonců sepsala její stránku na Wikipedii.) Valentina byla vdova (*Ubohý Marco! Zemřel tak mladý a tak zbytečně, při nehodě vodního skútru na*

Sardinii. Valentina to celé viděla z horní paluby jejich jachty El Paradiso) a pocházela ze starobylé aristokratické rodiny. Nedávno jí zemřel otec a Tracy naznačila, že zdědila velké jmění, ale nedala se vyprovokovat k tomu, aby sdělovala podrobnosti. Podle Tracyiných zkušeností bylo nejlepší se detailům vyhýbat, zejména pokud je podvod teprve ve stadiu přípravy. Taký si dala záležet, aby z ní čísel okouzlující nedostatek porozumění finančním záležitostem a velkému světu. Chamtivé oči Maximiliána Pierponta při tom zářily skoro tolik, jako když se jí díval na prsa, což dělal často a bez nejmenších rozpaků. Na konci rozhovoru hraběnka Valentina souhlasila, že se s ním následujícího večera sejde na večeři v jedné z nejlepších restaurací v Riu.

Tracy se ulevilo, že ten protivný Pierpont konečně usnul, a vzala si časopis. První článek, který si přečetla, se týkal rostoucí ceny plážových nemovitostí v Brazílii. Jedna konkrétní nemovitost se chlubila bazénem olympijských rozměrů a upravenými zahradami, které se vyrovnaly zahradám u Versailles. Tracy užasle přejela po fotografiích prstem. *Na takovém místě bychom s Jeffem mohli být šťastní. Naše děti by se koupaly v bazénu. Všechny by uměly skvěle plavat. A jednoho dne by se naše dcera vdala na té zahradě, s řadou družiček, které by rozhazovaly po trávníku růžové plátky...*

V duchu se zasmála. Nejdřív by se měli vzít. Jedna fantazie po druhé.

Druhý článek se týkal životního prostřední a ničivých důsledků eroze pro obce jižně od Ria. Tracy četla o farmářích, kteří přišli o všechno, o celých opuštěných vesnicích, které pohltilo moře. Četla o hrozných katastrofách, při nichž obyvatelé pobřežních slumů utonuli, a ty hlouběji ve vnitrozemí zaživa pohřbily řeky mokrého bahna. *Taková hrozná smrt*, pomyslela si. V Brazílii víc než kdekoliv jinde na světě existoval jeden svět pro bohaté a druhý pro chudáky.

Teprve když dostali pokyn, aby si znovu zapnuli bezpečnostní pásy, a letadlo zahájilo sestup k Riu, došlo jí to. V hlavě se jí střídaly jednotlivé obrazy – ona a Jeff u oltáře, velké ba-

zény, sídla, slumy a bahnotoky, Maximilián Pierpont tisknoucí svoje odporné mokré rty k její kůži, její matka s křečovitě zavřenýma očima a revolverem u spánku –, až nakonec zničehonic vyhrkla: „Ano!“

„Jste v pořádku, mladá dámo?“

Pierpont se probudil a naklonil se k ní. Dech mu páchl zatuhlou cibulí.

„Ach, omlouvám se. Ano, jsem v pořádku.“ Hraběnka Valentina se vzpomatovala. „Brazílie se mi moc líbí. Vždycky jsem vzrušená, když přistáváme.“

„To já taky, zlato.“ Maximilián Pierpont jí stiskl stehno a významně zamrkal. „To já taky.“

Maximilián Pierpont vzal Tracy do Quadrifoglia, restaurace se třemi michelinskými hvězdami v malebné čtvrti za botanickou zahradou.

„To je od vás skutečně velkorysé, pane Pierponte.“

„Prosím, říkejte mi Maxi.“

„Maxi.“ Hraběnka Valentina Di Sorrentiová se usmála.

Toho večera vypadala obzvlášť úchvatně v bílé krajkové blůze od Chanelu a dlouhé černé sukni od Ralpa Laurena, která zvýrazňovala její útlý pas. Diamanty v uších a na krku měla bezchybně broušené, dostatečně dokonalé, aby svědčily o velkém bohatství, ale zároveň dost malé, aby jasně dávaly najevo, že hraběnka Valentina není čerstvá zbohatlice. Max Pierpont byl vulgární muž, ale nesnášel vulgaritu u druhých, zejména u žen. To však u této dámy nehrozilo. Max si hned po přistání vyhledal hraběnku Di Sorrentiovou na Googlu. Její rodina patřila mezi nejstarší a nejvlivnější v Jižní Americe.

Max uvažoval, jak dlouho mu potrvá, než ji dostane z těch elegantních šatů k sobě do postele.

„Takže, Valentino, co vás přivádí do Ria?“ Naplnil Tracyinu sklenku po okraj červeným vínem z lahve archivního Quinta de la Rosa, kterou právě objednal.

Krásná tvář hraběnky Di Sorrentiové posmutněla. „Obchod.“ Vzhledla k Pierpontovi smutným, oduševnělým očima. „A tragédie. Můj otec nedávno zemřel, jak jsem vám říkala.“

Maximilián Pierpont se natáhl přes stůl a sevřel její ruku ve své lepkavé dlani.

„Odkázal mi krásnou nemovitost. Téměř míle půdy na pobřeží. Myslela jsem, že si tam postavím domov. Mohlo by to být velkolepé sídlo. Mám všechna povolení ke stavbě a výhled... Inu, musel byste ho vidět, abyste tomu věřil. Jenže...“ ztěžka povzdychla, „nebylo mi to souzeno.“

„Proč ne?“ V Maximiliánovi Pierpontovi se probudily obchodní instinkty, jako když lovecký pes zavětrí lišku. Ceny pobřežních nemovitostí v Brazílii prudce stoupaly.

„Nebyla bych tam šťastná. Pořád bych vzpomínala na tátu.“ Hraběnka Di Sorrentiová si upřímně povzdychla.

„To je škoda. Co s těmi pozemky tedy podniknete?“

Maximilián Pierpont si dával pozor, aby se ptal co nejlhostejněji, Tracy však v jeho prasečích očkách viděla nepokrytou chamtivost. Napila se vína.

„Říkala jsem si, že je nechám tak, jak jsou, ale nakonec jsem usoudila, že by byla velká škoda, kdyby jen tak ležely ladem. Někdo by si měl užívat nádheru toho místa, i když já nemůžu.“

„To je velice šlechetný přístup. Vidím, že jste opravdu laskavá žena, Valentino.“

„Děkuji, Maxi.“

Číšník jim přinesl jídlo. Max s typickou arogancí objednal pro oba, ačkoliv Tracy musela přiznat, že pokrm byl skvělý. Zlatý hřeb představovala *gema caipiri* – polenta s kaviárem a vaječným žloutkem. Tracy chápala, proč tu večeřejají lidé jako Bill Clinton nebo Fidel Castro, spolu s podnikatelskou elitou Ria.

„Možná bychom si mohli navzájem pomoci, hraběnko.“ Maximilián Pierpont hltal jako u McDonalda.

„Valentino,“ zavrňela Tracy.

„Valentino. Nemovitosti jsou náhodou jednou z mých vášní. Mohl bych od vás ty pozemky koupit a postavit na nich něco krásného. Pokud výsledek prodám za dobrou cenu, mohli bychom se rozdělit o zisk. Co tomu říkáte? Tak nebude váš pozemek ležet ladem a všichni vydělají.“

„To je báječný nápad.“ Tracy znovu vzdychla a opřela se. „Kéž bych vás poznala dřív, Maxi. Ale obávám se, že je pozdě.“

„Jak to myslíte?“

„Už jsem souhlasila s prodejem pozemku církvi. Je to šest akrů, dokonalé místo pro malou klášterní komunitu. Monsignor Cunardi mi ukázal plány na kapli, kterou tam chce postavit. Je velice jednoduchá a elegantní. Myslím, že by s tím táta souhlasil.“

Maximilián Pierpont ucítil bodavou bolest v hrudníku. *Tátu vzal čert. Kdo nechá na prvotřídním pozemku u pláže v Riu postavit kostel?*

„Smím se zeptat, kolik vám monsignor nabídl?“

„Pět milionů brazilských reálů. Byl opravdu velkorysý.“

Maximilián Pierpont se málem udusil vínem. Pět milionů reálů bylo jen o něco víc než dva miliony dolarů. Šest akrů půdy na pobřeží se stavebním povolením mělo přinejmenším desetkrát vyšší cenu! Ta nána si zjevně nenechala pozemek ani ocenit.

„To je dobrá cena, Valentino.“ Podíval se na Tracy s pečlivě ovládaným výrazem. „Ale co kdybych vám nabídl lepší? Řekněme šest milionů. Jako přítel. Mohl bych postavit vaši vysněnou nemovitost, přesně jak si ji představujete.“

„To by bylo skvělé, Maxi!“

„Výborně.“ Pierpont se vítězoslavně zazubil. Usmálo se na něj štěstí, když v letadle potkal tuhle bohatou, sexy hlupačku. Teď si s ní zadováním a ještě ji oškube. To všechno za cenu jedné mizerné večeře! „Kdy se na ten pozemek můžu podívat?“

Tracy po něm vrhla bolestný pohled. „Obávám se, že na to je příliš pozdě.“

„Jak to myslíte?“

„Obchod s monsignorem Cunardim uzavírám už zítra.“

„Zítra!“

„Ano. Proto jsem tu, abych dohlédla na převod financí. Kéž bychom se bývali potkali dřív. Každopádně dost o obchodu. Určitě vás k smrti nudím! Slyšela jsem, že tu podávají vynikající dezerty.“

Zahloubala se do jídelního lístku. Maximilián Pierpont se tvářil jako muž, který cítí, jak mu mezi prsty prokluzují miliony dolarů.

„Podívejte, já nepotřebuju ten pozemek přímo vidět. Říkáte, že máte povolení?“

Trady vážně přikývla.

„Jestli mi je zítra ráno pošlete spolu s dokumenty k pozemkům, bude to stačit. Myslíte, že by to šlo, Valentino?“

„Jistě!“ Hraběnce Di Sorrentiové se rozzářily oči. „Samozřejmě. Ale přece byste nechtěl zaplatit takovou sumu peněz, aniž byste ten pozemek viděl? Totiž, člověk si ho musí projít, aby pochopil kouzlo toho místa. Táta vždycky říkal...“

„O tom nepochybuji,“ přerušil ji Maximilián Pierpont. Nedokázal už poslouchat to její bezduché brebentění. Jako kdyby ho zajímala nějaká „kouzla“ nebo její pitomý mrtvý papínek. Pořád chtěl hraběnku dostat do postele, ale bude lepší počkat, až proběhne ten obchod.

„Takže...“ Tracy se široce usmála. „Ráno vám pošlu dokumenty. Musím říct, že to je od vás opravdu neuvěřitelně laskavé, Maxi.“

„To nic, Valentino. Byl bych nerad, kdybyste se musela vzdát svého snu. Číšníku!“ Maximilián Pierpont pánovitě luskl prsty. „Přineste nám šampaňské. Nejlepší, co máte! Hraběnka Di Sorrentiová a já oslavujeme.“

Toho večera zavolal Tracy na mobil Jeff.

„Snažím se spojit s budoucí paní Stevensovou.“

Z jeho hlasu Tracy poskočilo srdce.

„Obávám se, že máte špatné číslo. Tady je hraběnka Valentina Di Sorrentiová.“

Žádný muž na Tracy nikdy nepůsobil tak jako Jeff. Dokonce ani Charles Stanhope III., první muž, o kterém si myslela, že si ho chce vzít, ještě ve Filadelfii a v jiném životě. Charles ji zradil. Když Tracy zavřeli do vězení za zločin, který nespáchala, Charles Stanhope III. nehnul jediným vlivným prstem, aby jí pomohl.

Jeff Stevens byl jiný. Tracy mu bezmezně věřila. A kdysi jí zachránil život. Tehdy si Tracy poprvé uvědomila, že ji miluje. Každý den s Jeffem byl jako dobrodružství. Výzva. Vzrušení. Ale neunikla jí ani ironie situace.

Jediný člověk na světě, kterému naprosto věřím, je podvodník.

„Neříkala jsi, že s podvody končíme?“ řekl Jeff.

„To ano. Jakmile budu hotová s tímhle. Je to Maximilián Pierpont, proboha!“

„Jak dlouho to potrvá?“ Tracy slyšela v jeho hlase rozmrzelost.

Stýská se mu po mně. Prima.

„Týden. Maximálně.“

„Tak dlouho nemůžu čekat, Tracy.“

„Valentino,“ pošádčila ho Tracy. „Ačkoliv mě můžeš oslovovat i hraběnko.“

„Chci tě u sebe v posteli, ne na druhém konci telefonní linky.“

Jeffův hlas chraptěl touhou. Tracy pevně sevřela telefon – sama si připadala slabá v kolenou. Taky ho chtěla, moc. Byl to teprve týden, co se viděli v Amsterdamu, ale její tělo už po něm toužilo.

„V Riu nás nikdo nesmí vidět spolu, dokud neskončím s Pierpontem.“

„Proč ne? Můžu být hrabě Di Sorrenti.“

„Ten zemřel.“

„Smůla. Jak?“

„Při nehodě vodního skútru na Sardinii.“

„Trouba. Zasloužil si to.“

„Viděla jsem, jak se to stalo, z naší jachty.“

„Jak jinak, hraběnko.“ Jeff se zasmál. „Co kdybych se zjevil jako jeho duch?“

„Uvidíme se v sobotu v kostele, drahoušku. Budu ta sexy kočka v bílých šatech.“

„Aspoň mi řekni, kde bydlíš.“

„Dobrou noc, pane Stevensi.“

Právní kancelář byla malá a zatuchlá, zastrčená v malé uličce u Avenida Rio Branco v obchodní čtvrti Ria.

„Víte jistě, že tahle povolení jsou pravá?“

„Ano, hraběnko Di Sorrentiová.“

„A jsou všechna? Nebudu z právního hlediska potřebovat nic dalšího kromě těchhle listin...“, Tracy zvedla svazek papírů, „abych na tom pozemku zahájila stavební práce?“

„Ne, hraběnko.“ Právník se zamračil. Už té krásné mladé dámě vysvětlil situaci několikrát, ale ona ji pořád nechápala. Hraběnka Di Sorrentiová byla možná bohatá a krásná, ale taky byla očividně velice hloupá. Zkusil to naposledy. „Chápete, že je tu ještě ta věc s...?“

„Ano, ano. Děkuji.“ Tracy mávla rukou, sáhla do kabelky od Louise Vuittona a vytáhla zlaté pero Montblanc. „Kolik jsem vám dlužná?“

Jak chcete, pomyslel si právník. Udělal, co mohl.

Pět dní po večeři s hraběnkou Di Sorrentiovou v Quadrifoglio jel Maximilián Pierpont po nádherném Zeleném pobřeží z Ria ke své nejnovější akvizici. Hraběnka mu poslala kopie dokumentů ke své nemovitosti i stavební povolení hned druhý den ráno, přesně jak slíbila. Pierpont jí do hodiny převedl na švýcarský účet šest milionů reálů a pozemek byl jeho. *Trhněte si nohou, monsignore Skrbliku!* Ale teprve dnes se dostal k tomu, aby se na pozemek jel podívat.

Šest akrů prvotřídního pozemku u moře – šest akrů! – s vlastní soukromou pláží, snadno přístupnou z města i z Paraty – zdejší obdoby East Hamptonu. Maximilián Pierpont dokázal sotva uvěřit svému štěstí. Ještě lepší bylo, že pořád hodlal krásnou hraběnkou Valentinu dostat do postele. Dnes večer, jakmile se vrátí do města. Pozvala ho k sobě do bytu na večeři, to je vždycky dobré znamení. Adresa byla na jedné z nejlepších ulic v Leblonu, nejluxusnější čtvrti v celé Jižní Americe. „Táta“ ani „ubohý Marco“ ji zjevně nenechali bez peněz. Z vyhlídky na to, jak ze sexy mladé dědičky vymámí dalších pár milionů a přitom si užije její zatraceně žhavé tělíčko v posteli, měl Maximilián Pierpont tu největší erekci, jakou během posledních několika desetiletí zažil.

K cíli dojel těsně před polednem. U silnice stálo několik domů, ale žádný nebyl ničím pozoruhodný. Pierpontův pozemek ležel v požehnaném odloučení na vrcholu útesů. Valentina si ohledně výhledu vůbec nevymýšlela. Opravdu byl nádherný. Na jedné straně oceán, který plynule přecházel do bezmračného nebe v symfonii nekonečné modře. Na druhé straně se tyčily kopce porostlé zářivě zeleným deštným lesem, který se třpytil jako hromady čerstvě naleštěných smaragdů. *Je dokonce ještě hezčí, než jsem si ho představoval.* Maximilián Pierpont si znovu poblahopřál, že si nenechal tenhle obchod ujít, jak by se stalo, kdyby poslouchal toho svého hloupého právníka.

„První pravidlo nemovitostí, Maxi,“ varoval ho Ari Steinberg. „Nekupujte zajíce v pytli. Sám jste mě to učil, vzpomínáte?“

„Problém je v tom, že nějaký pitomý monsignor už do toho mého zajíce dloube. Má tu holku omotanou kolem prstu, Ari. Musím ho předběhnout.“

Právník trval na svém. „Ani jste ten pozemek neviděl. Musíte se na něj podívat.“

„Viděl jsem dokumenty. Viděl jsem stavební povolení. A vím, kde to je. Na pobřeží, Ari, to nejlepší místo. Bavíme se o brazilském Malibu.“

„Ale Maxi...“

„Kdyby šlo o zisk deset nebo dvacet procent, nebo třeba i padesát, souhlasil bych s vámi. Ale můžu to koupit za babku! Za zlomek skutečné ceny. Pošlete jí ty peníze.“

„Naléhavě vám doporučuji, abyste to ještě uvážil.“

„A já vám naléhavě doporučuju, abyste sakra udělal, co vám říkám, Ari.“

Maximilián Pierpont zavěsil.

Vystoupil ze svého bentley a prošel pod oranžovou stavební páskou, která označovala hranice pozemku hraběnky Di Sorrentiové. *Vlastně už Pierpontova pozemku*, pomyslel si radostně, přistoupil k hlavnímu architektovi a široce se usmál.

„Tak co tomu říkáte? Úžasný výhled, co?“ Nedokázal se ovládnout – musel se chvástat.

Architekt se na něj upřeně zadíval. „Tady nemůžete postavit dům.“

Maximilián Pierpont se zasmál. „Jak to myslíte, že tady nemůžu postavit dům? Můžu si tu dělat, cokoliiv se mi zlíbí. Je to můj pozemek.“

„O to nejde.“

„Jistěže o to jde.“ Pierpont se přestal smát. Ten blbec mu začínal lézt na nervy. „Mám povolení, černé na bílém.“

„Obávám se, že vám není nic platné,“ odpověděl architekt. „Půda, na které stojíme...,“ poklepal zeměměřičskou tyčí na trávu. „Touhle dobou napřesrok už tu nebude.“

Maximiliánu Pierpontovi přeběhl po zádech mráz. „Cože?“

„Je to jedna z nejhorších erozí, jakou jsem kdy viděl. Ekologická katastrofa. Ať tu postavíte cokoliiv, spadne to, než zaschnou zdi.“

Muž ukázal na pláž dole. Scházelo se k ní po klikatých dřevěných schodech a její měkce bílý písek vypadal dokonale, jako kdyby se mu vysmíval.

„Ale tahle oblast, tahle část pobřeží... Ceny jsou astronomicky vysoké,“ vykoktal Pierpont.

„V polovině kopce ano,“ odpověděl architekt. „Máte tam vynikající výhled. Jenže tady?“ Pokrčil rameny. „Tady před-

stavujete výhled vy. Copak vám nikdo nic neřekl, když jste žádal o povolení?“

„Já jsem o ně nežádal. Žádala o ně původní majitelka.“

Architekt se zmateně zamračil. „Vážně? To je divné, protože jsou teprve týden stará.“

Listy deštného lesa za Maximiliánem Pierpontem ševlily a jejich zvuk až neskutečně připomínal smích Ariho Steinberga.

Byt v Leblonu zabíral celé nejvyšší patro majestátního viktoriánského sídla. Dveře otevřel britský komorník v uniformě.

„Chci mluvit s hraběnkou Di Sorrentiovou.“ Otlý obličej Maximiliána Pierponta vypadal ještě ošklivěji než jindy, jako buldok, když žvýká vosu. *Ta mrcha mi vrátí prachy, i kdybych je z ní měl vymlátit sochořem.* Snad k tomu ale nedojde. Valentina byla tak hloupá, že si nejspíš sama neuvědomovala, že ten pozemek je bezcenný. Mělo by být docela jednoduché přesvědčit ji, aby se vrátila k tomu monsignorovi.

„Promiňte, pane. Koho?“

Maximilián Pierpont probodl komorníka pohledem.

„Tak mě poslouchejte, Jeevesi. Mám za sebou mizerný den. Nepotřebuju žádný další mrzutosti. Běžte říct Valentíně, že je tady Maximilián Pierpont.“

„Pane, tento byt vlastní pan Miguel Rodriguez s chotí. Rodriguezovi tu bydlí už přes dvacet let. Mohu vás ujistit, že na této adrese není žádná Valentina.“

Maximilián Pierpont otevřel pusou, aby promluvil, ale pak ji zase zavřel, jako ropucha, která se neúspěšně pokusila chytit mouchu.

Na téhle adrese není žádná Valentina.

Není tady žádná Valentina...

Vyběhl zpátky k autu a cestou zavolal účetnímu. „Ty peníze, které jsme v úterý poslali na švýcarský účet... Zavolejte někam a zjistěte, kdo si ten účet zřídil a kde ty peníze jsou teď.“

„Pane Pierponte, žádná švýcarská banka nesdělují takové informace. Podobné údaje jsou chráněné zákonem a...“

„UDĚLEJTE TO!“

Maximiliánu Pierpontovi začala na spánku tepat žíla. A tepala mu ještě o čtyřicet minut později, když mu účetní zavolal zpátky.

„Neznám jméno, pane, je mi líto. Ale můžu vám sdělit, že účet byl včera zrušen a všechny finance vybrány. Peníze jsou pryč.“

Gunther Hartog řídil svatební vůz, starožitný Daimler Conquest z roku 1957. Tracy s Jeffem seděli vzadu.

„Takže, pane a paní Stevensovi, kam to bude?“

„Marina da Glória,“ odpověděla Tracy. „Čeká tam na nás malá jachta, která nás odveze k Barra da Tijuca. Zabalila jsem pro nás nějaké oblečení,“ dodala směrem k Jeffovi.

Jeff stiskl manželce stehno. „Nechápu proč. Nejméně týden nebudeš žádné potřebovat.“

Tracy se zahihňala. „Zítřa ráno odletíme soukromým letadlem do São Paulo a potom na líbanky do Tuniska. Letět přímo z Ria je příliš nebezpečné. Na letišti může čekat Pierpont nebo jeho gorily.“

Jeff se na ni zamilovaně podíval. „Myslíš na všechno, viď, drahoušku?“

„Snažím se.“

Tracy se o něj opřela. Vzpomínala, jestli se někdy cítila takhle šťastná, ale nic se jí nevybavilo. *Jsem paní Stevensová. Manželka Jeffa Stevense!* opakovala si pořád dokola. Podvod na Pierponta vyšel dokonale. Teď s Jeffem opravdu pověsí staré řemeslo na hřebík a hodí tenhle bláznivý život za hlavu. Jeff si může splnit sen a stát se archeologem, jak si to už dávno přál. A Tracy si taky splní sny.

Dítě. Moje vlastní dítě. Moje a Jeffovo.

Povedou normální domácí život a budou šťastní až do smrti.

Tracy zavřela oči a představila si to.

„Musím říct, že mě potěšilo, když jste se rozhodli pro takovou tradiční svatbu,“ poznamenal Gunther zpoza volantu. „Něco starého, něco nového, něco půjčeného a něco modrého.“

„Opravdu?“ Tracy a Jeff si vyměnili zmatené pohledy.

„Ale jistě.“ Gunther se usmál. „Tracy použila na Pierponta trik *zapovězený výherce*, ve kterém měla výherní los – v tomto případě pozemek připravený k zastavění –, ale nemohla si výhru vyzvednout sama. Tenhle trik je starý jako Metuzalém.“

Jeff se zazubil. „Dobře, chápu. Tak dál, Gunthere. Co bylo nového?“

„Ty peníze!“ zasmála se Tracy.

„Přesně tak. Ty peníze jsou nové. Přinejmenším pro vás,“ dodal Gunther.

„Tracyina totožnost byla vypůjčená,“ pokračoval Jeff. „Už jsem v téhle hře taky docela dobrý. Ale co je modrého?“

Gunther Hartog vyklenul elegantní obočí. „Dokážu si představit,“ odpověděl, „že náš starý přítel pan Maximilián Pierpont je momentálně modrý vzteky.“

2. kapitola

Londýn, Anglie, o rok později

Tracy strhla plastový obal z těhotenského testu a posadila se na záchodovou mísu.

Nacházela se v dolní koupelně v krásném georgiánském domě na adrese Eaton Square 45, který si koupila z výnosu prvních dvou loupeží šperků v raných dnech své kariéry. Gunther Hartog jí pomohl ten dům vybrat a zařídit a jeho vytríbený, byť poněkud mužský vkus bylo vidět všude kolem.

Červené damaškové tapety a pozlacené zrcadlo z osmnáctého století v koupelně vytvářely dojem luxusního budoáru. Připomínaly jí dávno minulé časy. Před Jeffem. Před svatbou. Před tím, než se jedinou posedlostí v jejím životě stala neúspěšná snaha o početí dítěte.

Pomočila test, zavřela ho plastovým víčkem a položila ho na kachličky kolem umyvadla, aby počkala požadovaných pět minut. Ze začátku sledovala čtvercové okénko celou dobu, jako kdyby tím mohla silou vůle dosáhnout toho, aby se objevil vytoužený druhý růžový proužek. Teď se dívala jinam a nutila se myslet na jiné věci.

Myslela na Jeffa, který byl třetí den v nové práci v Britském muzeu, i na to, jak šťastný byl, když ráno vstával – jako štěně, které se žene za lesklým novým míčkem.

„Věřila bys tomu?“ zeptal se Tracy před dvěma týdny, když se dozvěděl, že ho přijali. „Já! Oficiálně zaměstnaný jako kurátor starožitností v Britském muzeu. Není to paráda?“

„Jistěže tomu věřím,“ odpověděla Tracy oddaně. „Víš o starých pokladech víc než kdokoliv jiný na světě. Víc než většina profesionálních akademiků. To místo si zasloužíš.“

Pravdou bylo, jak oba věděli, že profesor Trenchard musel použít svůj vliv, aby Jeffovi tu práci zařídil. Tracy a Jeff se s Nickem Trenchardem, světově proslulým archeologem, seznámili během líbánek v Tunisku. Jeff se přihlásil na vykopávky v římské náhorní pevnosti, které vedl profesor Trenchard, a ti dva si okamžitě padli do noty. Mohlo se to zdát zvláštní, protože na první pohled měli pramálo společného. Profesorovi bylo něco přes šedesát a byl to intelektuál skrz naskrz posedlý pozdní Římskou říší. Jeff Stevens byl bývalý podvodník bez formálního vzdělání, jehož znalosti o císaři Konstantinu II. by se vešly na zadní stranu poštovní známky. Jeho nadšení a vášeň ke studiu však byly stejně mimořádné jako jeho vrozená inteligence a ochota tvrdě pracovat.

„Kéž by všichni moji studenti byli jako váš manžel,“ řekl profesor Trenchard Tracy u jedné večeře v Jeffově a Tracyině

hotelu. „Ještě nikdy jsem u amatéra neviděl takový zápal. Má takový elán ve všem?“

„Když něco chce dostatečně silně,“ odpověděla Tracy.

„Cítím se provinile, že ho tolik zaměstnávám, když jste na svatební cestě.“

„To nemusíte,“ usmála se Tracy. „Vybrali jsme si Tunisko právě kvůli dějinám. Jeff celý život snil, že se zúčastní vykopávek. A já jsem šťastná, když vidím, že je šťastný on.“

Myslela to vážně. Opravdu byla šťastná, když viděla, jak Jeffovi jejich nový život svědčí. Byla šťastná, když se vrátili do Londýna a Jeff se přihlašoval na kurzy, kde se probíralo všechno od byzantských soch přes keltské umění po starořímské mince a čínskou obřadní zbroj. Zdálo se, že bez větší námahy a bez lítosti vyměnil starý život zloděje a podvodníka, který obíral padouchy a sám si přitom přišel na velké peníze, za vzrušení ze studia nových věcí. A Tracy byla šťastná. Za něj.

Pro ni samotnou bylo všechno bohužel o něco složitější.

Popravdě prostě předpokládala, že hned otěhotní. Na líbáncích se s Jeffem milovali každý večer a často i během dne, když si Jeff odskočil z vykopávek profesora Trencharda „na oběd“ do hotelu. Udělala si test, jakmile se vrátili do Londýna, a z negativního výsledku byla tak ohromená, že hned šla za lékařem.

„Přestala jste užívat antikoncepci teprve před měsícem, paní Stevensová,“ uklidňoval ji. „Není důvod k domněnce, že je s vámi cokoliv v nepořádku. Pokud se nicméně rozhodnete nechat otestovat svou plodnost, doporučuji vám doktora Alana McBridea na Harley Street sedmdesát sedm. Je nejlepší v oboru a velice příjemný člověk.“

Tracy to zkoušela šest dalších měsíců. Ověřovala si, kdy ovuluje, aby se s Jeffem milovali ve správnou dobu. Ne že by to bylo těžké. Milovali se pořád. Čím šťastněji se Jeff cítil, tím větší měl chuť na sex. Tracy se jejich milování pořád líbilo. *Vzala jsem si toho nejhezčího, nejchytřejšího, nejskvělejšího muže na světě, připomínala si. Měla bych skákat radostí. Ale*

pro ni nebyl přechod ze starého života snadný a taky neměla pořád dobrou náladu, jak byla zvyklá z dřívějšíka. Zčásti za to mohl stres kvůli dítěti nebo spíš kvůli tomu, že dítě pořád nepřicházelo. Ale Tracy taky truchlila kvůli ztrátě své staré tožnosti. Chyběl jí adrenalin z troufalých akcí, jaké s Jeffem podnikali, vzrušení z obelstění těch nejgeniálnějších, nejkřiváčtějších a nejzkaženějších mozků na světě, z toho, že je porazili v jejich vlastní hře. Nešlo o peníze. Tracy nikdy nebyla příliš materiálně založená. Šlo o vzrušení. Někdy se dívala na Jeffa, když s blaženým výrazem ve tváři usnul po sexu, a cítila se téměř dotčeně.

Jak to, že ti to taky nechybí? Co je to s tebou?

A co je se mnou?

Ve chvíli, kdy tuto otázku položila doktoru Alanu McBrideovi, připadala si zničená a zoufalá.

„Předpokládám, že s vámi nic není, paní Stevensová. Ale provedeme nějaké testy, ano? Abyste se uklidnila.“

Tracy se doktor Alan McBride okamžitě zalíbil. Byl to pohledný Skot s bělavě plavými vlasy a šibalskou jiskrou v inteligentních světle modrých očích. Nebyl o mnoho starší než ona a nebral se tak vážně jako mnoho starších lékařů. Taky nechodil kolem horké kaše.

„Takže,“ řekl, když přišly výsledky Tracyiných testů, „dobrá zpráva je, že nejste neplodná. Ovulujete každý měsíc, vejcovody máte v pořádku, nikde žádné cysty.“

„A špatná zpráva?“

„Vaše vajíčka stojí tak trochu za houbu.“

Tracy vykulila oči. To nebylo výrazivo, jaké čekala od předního lékaře na Harley Street. „Tak trochu za houbu?“ zopakovala. „Aha. Jak moc je tak trochu?“

„Kdyby vám jich přišel tucet v krabici a vy jste ji otevřela, nejspíš byste je poslala zpátky,“ odpověděl doktor McBride.

„Hmmm,“ protáhla Tracy. A pak se k vlastnímu údivu rozesmála. „Jaký je tedy další postup?“ zeptala se, jakmile se uklidnila.

„Budete užívat tohle.“ Doktor McBride k ní přes stůl přisunul krabičku pilulek.

„Clomid,“ přečetla Tracy.

„Jsou doslova kouzelné.“ Z doktora McBridea přímo sálalo sebevědomí. „V podstatě jsou jako ty stroje na procvičování tenisových odpalů, které pálí jeden míček za druhým. *Bam bam bam bam bam.*“

„A co odpalují ty prášky?“

„Vaše vejce z vaječníků.“

„Vejce, která stojí za houby.“

„Všechna ne. Vyzkoušejte to. Nemá vedlejší účinky a ztrojnásobí vaše šance na otěhotnění.“

„Dobře,“ řekla Tracy. Poprvé téměř za rok cítila naději.

„Jestli neotěhotníte během tří měsíců, nasadíme silnější ka-libr a zkusíme oplození in vitro. Souhlasíte?“

Tenhle rozhovor se odehrál před třemi měsíci. Tracy právě dobrala poslední clomid. Jestli dnešní test bude zase negativní, zahájí náročný, agresivní proces umělého oplodnění. Věděla, že jím prošly miliony žen, a opakovala si, že o nic nejde, ale hluboko uvnitř jí umělé oplodnění připadalo jako selhání. *Jsem manželka k ničemu, pomyslela si. Poruchový model. Poškozené zboží. Jeff by mě měl vrátit a vyměnit za model, který funguje. Za model s vajíčky, která nestojí za houby.*

Podívala se na hodinky.

Zbývala jedna minuta.

Šedesát vteřin.

Zavřela oči.

Vzpomínala si na poslední těhotenství. Nosila dítě Charlese Stanhopea. Charlesovi rodiče byli bohatí filadelfští snobi. Zuerili, když Tracy otěhotněla, ale Charles ji ujistil, že chce ji i to dítě. Pak ale Tracy skončila ve vězení usvědčená ze zločinu, který nespáchala, a Charles se k ní otočil zády. Pořád slyšela jeho hlas, jako kdyby to bylo včera.

„Očividně jsem tě pořádne neznal... budeš muset se svým dítětem udělat, cokoliv považuješ za nejlepší...“

Když ji spoluvězeňkyně na cele zbily, Tracy potratila. To doktoru McBrideovi neřekla. Možná měla? Možná na tom záleželo, i po tak dlouhé době.

Třicet vteřin.

Warden Brannigan a jeho manželka Sue Ellen se Tracy zželelo a najali ji jako chůvu pro svou dceru Amy. Tracy zachránila Amy život – nasadila při tom svůj vlastní – a v důsledku toho byla podmíněně propuštěna. Milovala tu holčičku. Možná až moc, protože nebyla její. A nikdy nebude. Kolik jí teď musí být?

Deset vteřin.

Tracy otevřela oči.

Devět vteřin. Osm. Sedm... tři, dva, jedna.

S bušícím srdcem zvedla test a otočila ho.

Jeff Stevens obrátil minci na dlani a projelo jím vzrušení, když pomyslel na všechny ruce, jež ji držely před ním. *Tohle jsou dějiny. Živoucí dějiny. A já se jich dotýkám.*

Mince vypadala neuvěřitelně zachovale, jako kdyby ji vyrazili včera. Ve skutečnosti ten stříbrný kotouček vyrobili ve starém anglickém království Mercia kolem roku 760. Nesl jméno a podobiznu královny Cynethryth, manželky proslulého krále Offy, často považovaného za prvního opravdového krále Anglie. Jeffu Stevensovi se král Offa líbil. Ten chlápek měl zjevně ego větší než svoje království a tomu odpovídající kuráž. Tuhle konkrétní minci nechal zhotovit ve stylu pozdních římských císařů, kteří často vydávali platidla se jmény svých manželek. Na jedné straně kotoučku bylo jméno stříbrotepce, který ho vyrobil. Na druhé se skvěl nápis: *CENETHRETH, REGINA* (*Cynethryth, královna*) s písmenem M jako Mercia uprostřed.

Mince vysílala jasný vzkaz: „Když to bylo dost dobré pro římské císaře, je to dost dobré i pro mě.“ To není špatné na anglosaského diktátora/banditu, který se probojoval na vrchol vlastníma krvavýma rukama.

Jeff Stevens práci v Britském muzeu zbožňoval. Lidé často mluví o „vysněných zaměstnáních“, ale pro Jeffa tohle opravdu byl jeho sen, fantazie, kterou v sobě choval od útlého dětství.

Jeffova matka zahynula při automobilové nehodě, když mu bylo čtrnáct let, takže byl ještě teenager. O dva měsíce později se jeho otec, prodejce hliníkových plechů, oženil s devatenáctiletou servírkou. Jednou v noci, když byl Jeffův otec na služební cestě, se Jeffa nevlastní matka pokusila svést. Jeff utekl do kansaského Cimarronu, kde jeho strýc Willie provozoval poutové atrakce. Od toho dne se strýc Willie v podstatě stal Jeffovým otcem a pouť jeho školou. Právě tam se Jeff dozvěděl o lidské přirozenosti. O chamtivosti i o tom, jak dokáže zaslepit i toho nejchytrějšího člověka. Všechny triky, které později s ničivým účinkem používal na některé z nejbohatších a nejhanebnějších osob na světě, se Jeff naučil od strýce Willieho a kolotočářů.

Ti ale taky Jeffovi vštípili lásku ke starožitnostem a hlubokou úctu k minulosti. Jeden z nich býval profesorem archeologie podobně jako Nick Trenchard, než ho vyhodili z univerzity, kde přednášel, kvůli krádežím a prodeji cenných památek.

„Pomysli, synku,“ říkával Jeffovi. „Před tisícovkami let žili lidé jako ty a já, snili sny, vymýšleli příběhy a rodili naše předky.“ Do očí mu pronikl zasněný pohled. „Kartágo. Tam bych chtěl jet na vykopávky. Ti lidé měli hry, lázně a pořádali závody vozů. Circus Maximus byl velký jako pět fotbalových hřišť.“

Mladý Jeff uchváceně poslouchal.

„Víš, jak Cato starší končil svoje proslovy v římském senátu? Říkal *Delenda est Carthago*, Kartágo musí být zničeno. Jeho přání se nakonec splnilo. Římané proměnili město v sutiny a na jeho popelu postavili nové. Ale, chlapče, pomysli na to, jaké poklady tam musejí být!“

Jeff na ně nikdy nepřestal myslet. Když teď držel v dlani starou anglosaskou minci, cítil stejné vzrušení, jako když cpal do pytle drahocenné šperky nebo drze vycházel z nějaké přední

galerie s dílem starého mistra pod paží. A nejlepší bylo, že jeho práce byla naprosto poctivá. Nešel po něm Interpol, FBI ani mafie. Dokonce mu za ni ještě platili.

„Zdravím, šéfe. Právě dorazily dobrovolnice z Institutu pro ženy. Kde chcete, aby začaly?“

Rebecca Mortimerová, postgraduální studentka na praxi, byla jedinou zaměstnankyní muzea, která tu pracovala ještě kratší dobu než Jeff. Byla to pohledná dvaadvacetiletá dívka s hnědýma očima a kaštanově hnědými vlasy téměř do pasu. Začala tu pracovat teprve předevčírem, ale Jeff už měl z jejich spolupráce dobrý pocit. Rebecca chovala stejnou vášeň k dávné minulosti jako Jeff a ke všemu přistupovala s vážností, již považoval za roztomilou a která v něm vyvolávala otcovské city. Podobně jako malá armáda postarších dobrovolnic, které v Britském muzeu pomáhaly se speciálními výstavami, nedostávala Rebecca žádný plat, ale Jeff měl dojem, že by klidně prodala všechn svůj majetek, jen aby tu mohla pracovat. Přesně chápal její pocity.

„Zaveďte je do čítárny u zvláštní expozice,“ řekl Jeff, vrátil mercijskou minci do vitríny a zamkl ji. „To je ta malá místnost vedle vchodu z Great Russell Street. Proberu s nimi jejich povinnosti na příští týden a vy mi pomůžete se zodpovídáním otázek.“

„Vážně?“ Rebecce se rozzářily oči.

„Jistě, proč ne? O anglosaských pohřebištích víte víc než já.“

„Díky, Jeffe!“

Radostně vyběhla z místnosti, až za ní zavlál dlouhý ohon, ale za několik vteřin se vrátila. „Ach. Zapomněla jsem vám říct, že za vámi přišla vaše žena.“

„Tracy je tady?“ Teď se zase rozzářil Jeff.

„Ano. Slyšela jsem, jak se po vás ptá u recepcie na Velkém nádvoří. Řekla jsem jí, že hned přijdete.“

Tracy vzhlížela k modernímu prosklenému stropu Velkého nádvoří lorda Fostera se směsí obdivu a překvapení. Po všech těch letech v Londýně ještě ke své ostudě Britské muzeum nenavštívila. Vždycky si ho představovala jako majestátní viktoriánskou budovu podobnou třem pamětihodnostem Jižního Kensingtonu: Muzeu přírodních dějin, Vědeckému muzeu a Muzeu Viktorie a Alberta.

Jak se zrovna dočetla v letáku, Britské muzeum ve skutečnosti pocházelo z předviktoriánského období, ačkoliv jeho podstatná část vypadala velice moderně. Dvouakrové Velké nádvoří, na němž Tracy právě stála, bylo největší krytou veřejnou prostorou v Evropě a dalo se odtud jít do několika starších křídel. Britské muzeum bylo založeno roku 1753 jako první národní veřejné muzeum na světě. Sir Hans Sloane, slavný přírodovědec a sběratel, odkázal více než sedmdesát jedna tisíc předmětů včetně knih, rukopisů a starožitností typu mincí, medailí a tisků králi Jiřímu II. pro národ, a tím položil základ sbírek muzea. Dnes tu byly uloženy poklady nashromážděné z celého světa, od čínské keramiky přes památky ze staroegyptských hrodek po středověké rukopisy a anglosaské šperky. *Není divu, že Jeff tohle místo miluje*, pomyslela si Tracy. *Je jako dítě v cukrárně*.

„Miláčku! To je ale báječné překvapení.“

Jeff k ní přistoupil zezadu a Tracy zavřela oči, když ji objal kolem pasu a přitáhl ji k sobě. Voněl kolínskou Penhaligon, což byla jeho charakteristická vůně, kterou Tracy vždycky zbožňovala. *Mám obrovské štěstí, že je můj*.

„Co tě sem přivádí?“

„Vlastně nic,“ zalhala Tracy. „Asi jsem byla jenom zvědavá, jak to tady vypadá.“

„Je to působivé, co?“ Jeff zněl hrdě, jako kdyby muzeum postavil sám.

„Je. Je krásné,“ souhlasila Tracy. „Takže to je ta dívka, se kterou pracuješ,“ dodala čtverácky.

„Rebecca? Že by? Ani jsem si nevšiml.“

Tracy se hlasitě rozesmála. „Mluvíš se mnou, miláčku. Už jsme se potkali, vzpomínáš?“

„Myslím to vážně,“ odpověděl Jeff. „Viš, že mám oči jenom pro tebe. Ačkoliv musím říct, že jsem dojatý, že na mě žálíš.“

„Já nežálím!“

„Pojď se mnou.“ Jeff ji vzal za ruku. „Chci ti ukázat, na čem pracujeme.“ Jeho teplé, silné prsty se propletly s Tracyinými. *Možná přece jenom trochu žálím.*

Odvedl ji do malého předpokoj. Ta dívka, kterou už Tracy potkala, Rebecca, tu byla se skupinou zhruba dvanácti žen a několika mužů – všem bylo přes šedesát či přes sedmdesát. Před staromódní promítačkou stály tři řady židlí a na plátnu na protější stěně zářily obrazy zlatých zbraní a nádobí.

„Chystáme se otevřít novou expozici saských pohřebních pokladů,“ zašeptal Jeff Tracy do ucha. „Všechny tyhle věci se našly pod parkovištěm někde v Norfolku. Jde o nejúplnější královské pohřebiště z daného období, jaké kdy bylo objeveno. Naprosto jedinečné.“

„Ta váza je ze zlata?“ Tracy zírala na poslední obrázek, který zachycoval zářící vázu se dvěma uchy, vysokou téměř třicet centimetrů.

Jeff přikývl.

„Kristepane. Kolik musí stát?“

„Její cena je nevyčíslitelná,“ řekl Jeff.

Tracy se zamračila. „Všechno se dá vyčíslit. Myslím to vážně, jsem zvědavá. Kolik by za něco takového zaplatil soukromý sběratel?“

„Nevím. Fůru peněz. Jenom samotné zlato by mělo cenu přes milion liber, kdybys tu vázu roztavila. Ale jako nenahraditelná památka na minulost?“ Pokrčil rameny. „Dva nebo tři miliony? Jenom tak hádám.“

Tracy hvízdla. „Páni.“ Rozhlédla se po starších ženách, které dopíjely kávu z plastových kelímků a pomalu se usazovaly. „Co je to za babičkovskou brigádu?“ pošeptala Jeffovi do ucha.

„Dobrovolnice. Budou nám pomáhat s výstavou: katalogizovat položky, prodávat vstupenky a provádět návštěvníky. Právě se jim chystám sdělit pár úvodních informací.“

„Děláš si srandu?“ Tracy šokovaně vykulila oči. „Vy necháte zlato za miliony na povel amatérům?“

„Jsou to informovaní amatéři,“ řekl Jeff. „No tak, já jsem taky amatér.“

„Jo, ale jestli někdo čapne tu vázu a uteče s ní, aspoň můžeš běžet za ním. Co udělají tyhle babičky? Budou po něm házet chodítka?“

Jeff se zasmál. „Nikdo nic neukradne.“

Přišla k nim Rebecca Mortimerová. „Omlouvám se za vyrušení,“ řekla. Tracy postřehla, že Rebecca mluví vybroušeným oxbridgeským přízvukem a že se netváří nijak omluvně. „Za minutku bychom měli začít. Jeffe?“

Dotkla se jeho paže, jen na vteřinu. Bylo to nepatrné gesto, sotva postřehnutelné, ale svědčilo o jisté důvěrnosti mezi nimi, která se Tracy nelíbila. Vůbec.

„Za chvíli bude u vás,“ řekla studentě.

Rebecca pochopila narážku a odešla.

„Ale, ale,“ zahučel Jeff polohlasně a pobaveně se usmál. „Ty vážně žárliš.“

„To bude hormony.“ Tracy se na něj rozzářila. „My těhulky někdy býváme hrozně emocionální, víš?“

Trvalo několik vteřin, než Jeffovi došel význam jejích slov. Pak ji vzal do náruče, zavýskl a dlouze ji políbil na rty. Všechny dobrovolnice se ohlédly a civěly na ně.

„Vážně?“ řekl Jeff, když se konečně vynořil na nadechnutí. „Víš to jistě?“

„Vím,“ přikývla Tracy. „Čtyři testy se nemůžou mýlit.“

„To je skvělé. Ta nejskvělejší novinka vůbec. Večer tě vezmu někam na večeři a oslavíme to.“

Tracy zaplavila euforie.

Jeff přešel k promítačce, aby zahájil svůj proslov, a Tracy se otočila k odchodu.

Přisahala by, že koutkem oka zahlédla, jak ji ta mladá studentka Rebecca propaluje zlostným pohledem.

Večeře byla výborná. Jeff ji vzal do Como Lario v Belgravii, jedné z jejich oblíbených restaurací. Tracy si dala *carciofi e radicchio* a krásně měkký *scaloppine al limone*. Jeff svůj filet zhltnul, ačkoliv skoro nedokázal žvýkat přes trvalý úsměv na rtech. Tracy nepila, ale Jeff trval na dvou sklenkách šampaňského na přípitek.

„Na naši budoucnost. Na naši rodinu. Na Jeffa Stevense juniora!“

Tracy se zasmála. „Sexisto. Kdo říká, že to je kluk?“

„Je to kluk.“

„Jestli ano, Jeff junior mu budeme říkat jenom přes moji mrtvolu. Nic ve zlém, miláčku, ale nejsem si jistá, jestli by se svět dokázal vypořádat se dvěma Jeffy Stevensy.“

Později v posteli se Tracy oblékla do nejsvůdnějšího negligé od Rigby & Peller, maličké hedvábné spodničky v barvě podmásli s bílou krajkou. „Užívej si, dokud můžeš.“ Přitulila se k Jeffovi a líně mu prohrábla chloupky na hrudi. „Brzy budu mít rozměry domu. Budeš potřebovat vysokozdvíhový vozík, abys mě uzvedl.“

„Nesmysl. Budeš ta nejkrásnější těhulka na světě,“ řekl Jeff a něžně ji políbil na ústa.

„Nestýská se ti někdy po starých časech?“ zeptala se ho Tracy náhle. „Po adrenalinu? Výzvách? Ty, já a Gunther proti celému světu?“

„Vůbec.“

Řekl to s takovou vážností a rozhodností, až se Tracy cítila hloupě, že se vůbec ptala.

„Kromě toho, jestli si vzpomínám správně, polovinu ze starých časů jsme stáli proti sobě. A pokud jde o nejdražšího Gunthera, ten hrál vždycky sám na sebe a manipuloval s námi, jak potřeboval.“

„To je pravda,“ připustila Tracy a usmála se. „Ale byla to jenom hra, nebo ne? Hra mezi námi třemi. Úžasná hra.“

„To byla.“ Jeff ji jemně pohladil po obličeji. „A ty, má lásko, jsi byla světová šampionka. Ale přestali jsme v nejlepším, nemám pravdu? A život, který teď vedeme..., je dokonalý.“ Přejel jí po dosud plochem břiše. Opravdu tam rostl nový život? Človíček, kterého stvořili?

„Miluju tě.“

„Jak moc?“ zašeptala mu Tracy do ucha a sjela rukou k jeho erekci, ale Jeff ji zarazil.

„Hodně moc. Ale myslím, že bychom měli být opatrní. Mohli bychom ublížit dítěti.“

A s těmi slovy k Tracyinu úžasu zhasl, překulil se a okamžitě hluboce usnul.

Na zlomek vteřiny se cítila podrážděná, ale hned se uklidnila. Dnešek byl příliš výjimečný den, příliš dokonalý, než aby si ho kazila malichernostmi. *Je opatrný jenom proto, že mě miluje. Až půjdeme společně k doktoru McBrideovi, může Jeffovi vysvětlit, že milování je naprosto bezpečné.*

Tracy byla příliš rozrušená, než aby usnula, a zatoulaly se jí myšlenky. Kupodivu nepřemýšlela o dítěti, ale o tom, co dnes viděla v muzeu. Myslela na tu dívku, se kterou Jeff pracoval. Je jenom paranoidní? Nebo se na ni ta holka opravdu zamračila, když ji Jeff políbil?

Na tom nezáleží, pomyslela si Tracy. Já Jeffovi věřím.

Obrátila myšlenky k výstavě, o které jí Jeff vyprávěl, a k obrazy, jež viděla na plátně. Pořád nedokázala uvěřit, že významná instituce jako Britské muzeum nechá tak důležitou akci na povel starším dobrovolnicím. Tihle amatéři budou mít neomezený přístup k pokladům za miliony liber. A ani Jeff na tom nevidí nic divného. Tracy si vzpomněla na složitý bezpečnostní systém v Pradu a na další slavné galerie a klenotnictví, jež s Jeffem na vrcholu svých kariér okradli. *Kdyby tak Goyův Přístav v Madridu hlídala jenom nějaká krátkozraká babča. Jak snadné životy bychom vedli!*

Jeff jí večer vyprávěl o jedné konkrétní minci, vzácnější než cenné mercijské exempláře v muzeu, která bude jedním z vrcholů nové expozice.

„Zítřa ji budu držet v ruce. Merovejské zlato vyražené pro franckého krále v šestém století. Přisahám bohu, Tracy, že není větší než čtvrták, ale to řemeslné provedení! Je to ta nejkrásnější věc, jakou jsem kdy viděl.“

Tracy začala instinktivně vymýšlet nejlepší způsob, jak ji ukrást. Hrozné na tom bylo, že možností byla celá řada! *Možná bych měla nabídnout služby správcům muzea jako poradkyně pro zabezpečení*, pomyslela si líně. *Bůh ví, že by to potřebovali.*

Pak si uvědomila, že co nevidět bude příliš zaneprázdněná, než aby chodila do zaměstnání.

Brzy se stane matkou, konečně. To byla role, o které snila a po které celý život toužila. Všechno ostatní byla jenom zkouška.

Tracy Whitneyová se konečně dočká své budoucnosti.

Usnula.

3. kapitola

Agnes Fotheringtonová sledovala shromažďující se dav před výstavním sálem a cítila, jak se jí žilami rozlévá hrdost. *Merovejské poklady* byly největší akcí pro fanoušky anglosaských dějin za celou generaci. Od konce 30. let 20. století, kdy bylo objeveno slavné pohřebiště v Sutton Hoo, se nepodařilo najít tak velkolepou sbírku pokladů na jednom místě, a dokonale zachovanou. A Agnes Fotheringtonová byla opět u toho.

Jako nadšená amatérská archeoložka v 80. letech pomáhala s pozdějšími vykopávkami v Sutton Hoo. Tehdy jí bylo kolem pětáctyřiceti a učila dějepis na gymnáziu v Kentu. Její manžel Billy jel s ní a společně tam strávili nádherné chvíle.

„Představ si!“ říkával Billy nad masem plněným pečivem v Coach & Horses ve Woodbridge po dlouhém dnu na nalezišti. „Dvě nuly jako my, Ag, se stanou poznámkami pod čarou v dějinách!“

To bylo jeho oblíbené rčení. *Poznámky pod čarou v dějinách*.

Pořád jí chyběl.

Zemřel už před deseti lety, ale dneska by se mu to tady moc líbilo. Jeff Stevens, ten roztomilý americký vedoucí oddělení starožitností, poletoval kolem a dohlížel na to, aby všechno proběhlo dobře, ale zároveň měl navzdory své nervozitě pro každého úsměv. Billymu by se Jeff taky líbil.

A líbila by se mu i Rebecca, Jeffova mladá asistentka. Teď se o toto období zajímá tolik mladých lidí – to bylo opravdu podivuhodné. Anglosaské dějiny byly vždycky považovány za krajně nepřitažlivé. Nikdy neměly šmrnc, dejme tomu, egyptologie, ani nebyly všeobecně populární jako starověký Řím. Ale *Merovejské poklady* to možná změnil. Bylo by nádherné, kdyby se zlaté zázraky objevené pod parkovištěm v Norwichi jednoho dne proslavily tolik jako Tutanchámonova hrobka.

„Přišlo hodně lidí, vidíte?“

Tracy Stevensová, Jeffova mladá manželka, objala Agnes Fotheringtonovou kolem ramen. Agnes měla Tracy ráda. Setkaly se několikrát během příprav výstavy, když sem Tracy zaskočila za Jeffem nebo pomáhala s katalogizací. Všechny dobrovolnice samozřejmě věděly, že paní Stevensová je těhotná a že jsou s Jeffem v sedmém nebi. Ti dva byli očividně bláznivě zamilovaní. Agnes Fotheringtonová nepochybovala o tom, že z nich budou báječní rodiče.

„Fenomenální návštěvnost,“ přitakala Agnes. „A podívejte, jak jsou někteří návštěvníci mladí. Vezměte si třeba toho tetovaného mládence. Nikdy byste nečekala, že bude mít zájem o dějiny sedmého století, že?“

„To ne,“ řekla Tracy, která si myslela totéž, ačkoliv ze zcela jiných důvodů. „To bych nečekala.“

Mezi návštěvníky už si vytipovala čtyři možné zloděje. Tetovaný mladík vypadal jako typ, který rozbije vitrínu a popadne, co je uvnitř, ale byli tu další. Těhotná žena, která se až moc zajímala o bezpečnostní kamery ve vestibulu. Dva Vychoďoevropané v džínách a tričkách, kteří se tvářili nervózně a každou chvíli se na sebe beze slova podívali. Zejména jeden muž v tmavém obleku, tichý a nenápadný, zaujal Tracyinu pozornost. Nedokázala by to vysvětlit rozumově, spíš se jednalo o jakýsi šestý smysl, ale něco jí našeptávalo, že není jen turista se zájmem o historii.

Na jednu stranu by jim Tracy nevyčítala, kdyby se pokusili zmizet se zlatem. S takhle nedbalým zabezpečením si Britské muzeum o vykradení téměř koledovalo. Řekla to i Jeffovi, ale nevypadal, že by mu to dělalo starosti.

„Asi to budeme muset prostě risknout. Pokus o loupež by dokonce výstavu trochu okořenil! Koneckonců nic není anglosašší tradicí než trocha toho rabování.“

Tracy ho za tu poznámku milovala. Byl to starý Jeff se vším všudy.

Přesně v jedenáct hodin vypojili ze stříbrného očka červený provaz a návštěvníci začali proudit do první ze čtyř místností. Jejich kabelky a batohy už byly prohledány u hlavního vchodu, ale Tracy neuniklo, že teď je nikdo nekontroloval. Návštěvníci si mohli odložit kabáty v šatně, koupit program a využít audio-průvodce, jež rozdávaly dvě přítelkyně paní Fotheringtonové.

Poté procházeli po okružní trase ve tvaru velké osmičky mezi různými vitrínami se zbraněmi, mincemi, obřadními předměty i věcmi každodenní potřeby a skončili u obchůdku se suvenýry souvisejícími s výstavou *Merovejské poklady*, kde prodávali repliky různých předmětů spolu s obvyklými přívěsky na klíče a tričky s nápisem „Miluju Britské muzeum“.

Jeff a Rebecca se vmísili mezi návštěvníky a pohybovali se z jedné místnosti do druhé. Tracy je nechala pracovat a omezila svou podporu Jeffovi na zamávání, když se vracela z dámských toalet k recepci.

„Tracy, díkybohu. Docházejí nám brožury!“ Agnes Fothingtonová jí v panice sevřela loket. „Měla jsem sto výtisků, ale během šesti minut zmizely.“

„Můžu přinést další z občůdku se suvenýry, jestli chcete,“ navrhla Tracy.

„To byste udělala?“ Stará paní vypadala, že se jí viditelně ulevilo. „Jste anděl.“

Tracy se proplétala výstavou plnou lidí. V místnosti s mincemi si všimla toho muže, který její pozornost zaujal už dřív. Skláněl se k vitríně se vzácnými franckými mincemi a díval se na ně se sotva ovládanou náruživostí, z níž se Tracy cítila silně nespá.

Musím na něj upozornit Jeffa.

Právě vzala u občůdku se suvenýry štos brožurek a požádala zdejší dobrovolnici Maurici Bentleyovou, aby zavolala do skladu pro další, když se to stalo. Ozvalo se kvílení alarmu: kombinace sirén, zvonů a drásavých elektronických vibrací, z nichž se repliky merovejských mincí v plastových vitrínách rozechvěly.

„Co to pro všechno na světě...?“ Maurice Bentleyová si zacpala uši.

„Co je to?“ zavolala Tracy na kolemjdoucího zaměstnance. „Někdo něco ukradl?“

„Ne. To je požární poplach. Nejspíš si jenom hrály děti.“

Nebo taky ne.

Tracy se rozbušilo srdce.

„Netvařte se tak vyděšeně,“ zavolala Rebecca Jeffovi do ucha. „Patrně si jenom hrají děti.“

Jeff ji neposlouchal. Byl v Amsterdamu, v brusírně diamantů. Světla zhasla a rozezněl se alarm jako tady. Alarm, který spustil on a Tracy. V Amsterdamu sjely přes dveře i okna ocelové mříže a odřízly východy. Jeff a Tracy přesto unikli s lukulským diamantem.

Tracy se tehdy převlékla za těhotnou turistku a Jeff za technika. *Nebyla dneska mezi diváky taky nějaká těhotná?*

Jeff horečně přemýšlel. Co by bylo nejjednodušší ukrást? Vběhl do místnosti s mincemi.

Všechno se zdálo být v pořádku. Zlatá mince ze šestého století s nevyčísitelnou cenou, zlatý hřeb výstavy, pořád ležela v zamčené skleněné vitrině. Nikdo s ničím nepohnul, nic nebylo rozbité. Návštěvníci si zacpávali uši a mířili k východu, ale neozývala se žádná panika, žádný křik ani drama. Všechno probíhalo s typickou britskou rezervovaností. Muž v obleku odcházel jako poslední, ale ještě se zastavil a zdvořile podržel Jeffovi dveře.

„Patrně falešný poplach.“ Trpělivě se na Jeffa usmál.

„Asi.“

Zhruba o půl hodiny později Jeff našel Tracy venku. Celé muzeum bylo evakuováno na Great Russel Street, ale nikdo se nezdál být rozladěný. Lidé si povídali, smáli se nečekanému dobrodružství a čekali, až je zase pustí dovnitř.

„Všechno je v pořádku?“ zeptala se Tracy Jeffa.

„Myslím, že ano. Nějaký pitomec nechal na toaletě hořet cigaretu.“

„Takže nikdo nic neukradl?“

Jeff zavrtěl hlavou. „Napadlo mě totéž, ale s Rebeccou jsme všechno třikrát prošli. Všechno je na svém místě a žádné jiné oddělení nehlásilo potíže.“

„To je dobře.“ Tracy ho objala. Velice se jí ulevilo.

„Začínáme být k stáru až moc cyničti,“ poznamenal Jeff jen zpola žertem. „Budeme na tom muset pracovat, než se narodí Jeff junior.“

Následujících několik týdnů Tracy Jeffa skoro neviděla. V muzeu se neodehrálo žádné další drama, ale *Merovejské poklady* byly hit mezi výstavami, takže zabíraly téměř veškerý Jeffův čas.

Zavolal mu i profesor Trenchard.

„V Bloomsbury o vás všichni básní. Ani vám nedokážu vypovědět, kolik gratulací dostávám za to, že jsem vás přivedl.“

„Jsem šťastný jako blecha,“ odpověděl Jeff. „Vážně nevím, jak vám mám poděkovat, Nicku.“

„Jenom pokračujte v tom, co děláte. Jsem docela spokojený s tím, že se sluním v odlesku vaší slávy.“

Ten večer, kdy se výstava zavírala, přišel Jeff domů celý sklíčený. „Nedokážu uvěřit, že to skončilo.“

„Chudáčku.“

Tracy ho zezadu objala a přitiskla mu drobné těhotenské břicho k zadům. V poslední době se cítila unaveně, což byl vedlejší účinek těhotenství, aspoň podle Alana – doktora McBridea –, ale zatím se vyhnula ranním nevolnostem a nevadila jí ani vůně jídla. Dnes večer Jeffovi připravila speciální večeři: špagety. Z kuchyně se linula lahodná vůně slaniny, sýru a smetany.

„Něco pro tebe mám, abych tě rozveselila.“

Odvedla Jeffa do vkusně zařízeného georgiánského obývacího pokoje s vysokými stropy, podlahou ze širokých dubových prken a originálními svisle posuvnými okny s výhledem na kvetoucí „královnu Annu“, což je britský slangový výraz pro předzahrádku.

„Už jsi mě rozveselila,“ řekl Jeff a klesl na pohovku. „Jak se dnes cítíš, miláčku?“

„Jsem v pořádku.“ Tracy mu podala gin a tonik s ledem a citronem. „Ale tohle tě rozveselí ještě víc. Nebo aspoň doufám, že ano.“ Vytáhla z kapsy malou krabičku potaženou černou kůží a nervózně mu ji podala. Věděla, že hrozí nebezpečí, že Jeff její dárek pochopí špatně, a zoufale ho chtěla potěšit, připomenout mu starý život s veškerou zábavou a vzrušením.

„Řekněme jenom, že bylo hodně těžké to sehnat.“

Jeff krabičku otevřel. Tracy nadšeně sledovala, jak kulí oči.

„Kde jsi to sehnala?“

Zazubila se. „Kde myslíš?“

„Panebože.“ Jeff se prudce nadechl. „Je pravá, že ano? Na vteřinu jsem si myslel, že by to mohla být kvalitní kopie.“

„Kopie? Prosím tě.“ Tracy se uraženě zamračila. „Kopie jsou pro lůzu. Pro tebe jen to nejlepší.“

Jeff vstal. Tracy si myslela, že ji přijde políbit, ale když vzhlédl, viděla, že mu z očí šlehá zlost.

„Zbláznila ses?“ Vyčítavě k ní zvedl ruku. Mezi prsty držel stříbrnou minci královny Cynethryth, jeden z nejvzácnějších pokladů Britského muzea. „Tys ji ukradla.“

„Ano. Pro tebe,“ řekla Tracy zmateně. „Vím, kolik pro tebe znamená. Kromě toho jsi sám říkal, že trocha toho rabování je typický anglosaský zvyk.“

Usmála se, ale Jeff jí úsměv neoplatil.

„To byl vtip!“ Zděšeně na ni zíral. „Jak jsi... kdy...?“

„První den výstavy. Věděla jsem, že ostatní místnosti budou úplně prázdné. Všechny zajímaly jenom *Merovejské poklady*, a tak jsem spustila požární alarm, vklouzla do jižního křídla a, no... prostě jsem ji vzala. Ty vitríny ani nemají poplach,“ dodala s náznakem opovržení. „Když nejde o Parthenonský mramor nebo Rosettskou desku, je to asi všem jedno.“

„Všem to není jedno!“ odpověděl Jeff vztekle. „Například mně. V každém případě jsou ty vitríny zamčené. Kde jsi vzala klíče?“

Tracy se na něj podívala, jako kdyby se zbláznil.

„Okopírovala jsem tvoje, kde jinde? Vážně, miláčku, nebylo to nijak těžké. Našla jsem si tu minci na Googlu, když jsi říkal, že se ti tolik líbí, a nechala jsem si u jednoho zlatníka v East Endu vyrobit kopii. Pak jsem ji vyměnila za originál. Snadné.“

Jeff oněměl.

Tracy jeho reakce rozhodila, a tak vzdorovitě dodala: „A víš co? Nikdo nepoznal rozdíl! Nikdo kromě tebe se na tu věc ani nedívá. Proč bys ji neměl mít?“

„Protože není moje!“ odpověděl Jeff podrážděně. „Patří národu. Byla mi svěřena do ochrany, Tracy, a teď ji ukradla moje žena, moje vlastní manželka!“

„Já myslela, že ti to udělá radost.“ Tracy se zalily oči slzami.

„To tedy neudělalo.“

Nechápala jeho reakci. Zejména poté, kolik práce si s tím dala. *Býval na mě hrdý, když jsem zvládla podobné úkoly.* Nikdo přece nebyl zraněn. Starý Jeff by byl potěšený, pobavený, nadšený. Tracy ho chtěla zpátky.

Jeff zíral na minci a nevěřícně vrtěl hlavou. „Rebecca říkala, že jsi podle ní při zahájení výstavy vypadala roztržitě,“ zahučel. „Vzpomínám si, jak se mě ptala, jestli ti nic není.“

„Ale, tak Rebecca něco říkala?“ odsekla Tracy zlostně. „K čertu s ní! Vsadím se, že dokonalá Rebecka by nikdy neklesla tak hluboko, aby ukradla národní poklad, nemám pravdu?“

„Ne, to neklesla,“ řekl Jeff.

„Protože není podvodnice jako já, co?“

Jeff pokrčil rameny jakoby na znamení: *To říkáš ty.*

Tracy po tvářích stékaly slzy zlosti a ponížení. „Tvoje malá přítelkyně může být lepší než já...“

„Nemluv nesmysly,“ vyštěkl Jeff. „Ona není moje přítelkyně.“

„Ale jestli je lepší než já, je taky lepší než ty, Jeffe. Zapomněl jsi, kdo jsi? Jsi podvodník, Jeffe Stevensi. Možná jsi odešel na odpočinek, ale máš za sebou dvacet let zločinů, kamaráde! Tak si nehraj na svatouška, když...“

Najednou ztuhla jako dítě při hře na sochy.

„Co je?“ zeptal se Jeff.

Tracy na něj zírala vytřeštěnýma, zoufalýma očima, jako králík, kterého se chystají zastřelit. Pak sklopila oči. Z rozkroku jí na podlahová prkna padly kapky krve, tmavé a těžké. Rozvzlykala se.

„Počkej, miláčku, nepanikař.“ Jeff položil minci a objal ji. Tohle byla Tracy, jeho Tracy. Jak se na ni mohl tak rozzlobit, v jejím stavu? „Bude to dobré. Jenom si lehní.“

Odběhl pro telefon. „Potřebuju sanitku. Ano, Eaton Square čtyřicet pět. Co nejrychleji, prosím.“

4. kapitola

Belgravia je na jaře obzvlášť krásná, pomyslel si Jeff Stevens, když vyrazil z Eaton Square směrem k Hyde Parku. Georgiánské ulice lemovaly kvetoucí třešně a jejich bílé květy odrážející bílé štukované fasády vytvářely na nerovných dlažebních kamenech sněhobílý koberec. Po častých deštích se tráva v Chesteru a na Belgrave Square bujně zelenala a všichni se zdáli být plní radosti, energie a vděku, že přečkali další dlouhou, šedou, neodbytnou londýnskou zimu.

Pro Jeffa a Tracy Stevensovy byla letošní zima delší než pro většinu ostatních. Tracyin potrat je oba tvrdě zasáhl, ale Jeff v sobě nosil extra porci provinilosti, protože se obával, že potrat spustila jejich hádka kvůli té hloupé mercijské minci. Už před několika měsíci ji diskrétně vrátil a nikdo v Britském muzeu o ničem nevěděl, ale šrám na jeho vztahu s Tracy se tak lehce napravit nedal.

Pořád se milovali, o tom nebylo pochyb, ale incident s mincí je přiměl, aby si uvědomili, že v jejich manželství jsou docela velké trhliny. Snad je zakryla Tracyina snaha otěhotnět, nebo Jeffovo totální nasazení v nové práci? Nebo oboje? Každopádně se Jeff od chvíle, kdy pověsil na hřebík starý život, změnil. A Tracy v podstatě ne.

Ne že by se nedokázala vzdát zločinů. To ano. Krádež té saské mince byla jednorázovou akcí, kterou nehodlala opakovat. Spíš se jednalo o součást její totožnosti, kterou nechtěla jen tak nechat být, a Jeff to konečně začínal chápat.

Pořád doufal, že dítě Tracy naplní podobně jako jeho naplňovala vášeň ke starožitnostem. Zahájili proces umělého oplodnění plní naděje, ale když selhal první cyklus a potom druhý, Jeff mohl jen bezmocně sledovat, jak temný smutek v nitru jeho manželky narůstá jako nádor, který nikdo nedokáže zastavit.

Snažil se Tracy naplnit svou láskou. Chodil domů z práce dřív, vozil ji na romantické výlety a překvapoval ji různými dárky: starou olejomalbou čtvrti New Orleansu, kde Tracy vyrůstala, krásnou v kůži vázanou knihou o historii flamenca, tance, při němž se do sebe Jeff s Tracy zamilovali, gagátovými náušnicemi z pobřeží u Whitby, kde kdysi strávili památně hrozný víkend v jednom úděsném hotelu, ale kde Tracy uchvátila divoká krajina vřesovišť.

Tracy to všechno dojímal, ale smutek v ní zůstal.

„To zní jako deprese,“ řekla Rebecca opatrně, když si jí Jeff vyil srdce nad čajem v muzejní kavárně. „Byla u někoho?“

„Myslíš u psychiatra? Ne. Tracy na takové věci nevěří.“

„No, duševní nemoci jsou reálné, ať jim věříš, nebo ne,“ řekla Rebecca. „Mít někoho, s kým si může promluvit, by jí mohlo pomoci.“

„Má přece mě,“ namítl Jeff a Rebecca v jeho hlase slyšela zoufalství.

„O některých věcech s tebou možná mluvit nemůže.“ Natáhla se přes stůl a stiskla mu ruku.

Rebecca Mortimerová se snažila odolávat Jeffově přitažlivosti. Bylo to neprofesionální. Ale po měsících, během nichž pracovala v blízkosti jeho nádherných šedivých očí a černých zvlněných vlasů, jeho nenuceného chování a přátelského, nakažlivého smíchu, svou snahu vzdala. Jak hrozné to musí být, mít za manželku samotářskou, deprimovanou ženu, která nesnáší vaši práci a emocionálně se před vámi uzavírá. Kdyby měla manžela jako Jeff ona, Rebecca, chovala by se k němu jako ke králi.

Jeff vzhlédl, jako kdyby ho najednou něco napadlo. „Víš co? Možná k někomu opravdu chodí. Možná má psychiatra a stydí se mi to říct. Dost by se tím vysvětlovalo.“

„Co by se tím vysvětlilo?“ zeptala se Rebecca.

„V poslední době je... já nevím, rezervovaná. Má třeba tajemné schůzky a neřekne mi, kde je. Nebo se vrací domů pozdě a vypadá šťastnější. Míň vystresovaná.“

Rebecca mlčky přikývla, ale v duchu si pomyslela: *Ale, ale. Zajímalo by mě, jestli dokonalá paní Stevensová nemá bokem milence.* Bylo typické, že Jeffa něco takového vůbec nenapadlo. Jeff Stevens svou ženu zbožňoval. Ale bohyně Tracy možná co nevidět spadne ze svého piedestalu.

Jeff dorazil do parku. Za pěkného počasí chodil celou cestu do práce pěšky, ale dnes ráno měl zpoždění, a tak nastoupil do autobusu číslo devatenáct.

V práci ho přivítala Rebecca. Seděla s Jeffem v jedné kanceláři v prvním patře muzea. Pokud se to dalo nazvat kanceláří. Ve skutečnosti šlo spíš o sklad smetáků, ve kterém bylo sotva místo na jeden stůl a dvě židle vedle sebe.

„Ahoj.“ Rebecca mu podala hrnek kávy, silné a černé, jak ji měl rád.

„Ahoj.“

Jeff postřehl, že to Rebecce dnes ráno obzvlášť sluší – měla na sobě těsné černé džíny a lahvově zelený top bez rukávů, který krásně kontrastoval s jejími rudozlatými vlasy. Taký si všiml, že jí něco dělá starosti. Nervózně se kousala do rtu a vyhýbala se jeho pohledu.

„Co se děje?“

„Nic. Domluvila jsem schůzky se dvěma různými restaurátory na ty keltské rukopisy. Myslela jsem, že bychom mohli...“

„Kelty nechme stranou,“ přerušil ji Jeff. „Nelži mi. Co ti dělá starosti?“

Rebecca zavřela dveře a opřela se o ně zády. „Bojím se, že když ti to řeknu, budeš mě nenávidět.“

Jeff se na ni překvapeně podíval. „Nebudu tě nenávidět. Proč bych měl?“

„Já nevím. Lidi často obviňují posly. Nechci, aby sis myslel, že jsem drbna, ale... bojím se o tebe. Nelíbí se mi, když tě někdo obelhává.“

Jeff se zamračeně posadil. „Dobře. Teď už mi to musíš říct. O co jde?“ Pomlouvá ho snad někdo v muzeu? Usiluje

někdo o jeho místo? Nebylo by to tak neslýchané. Jeff byl koneckonců amatér v poměrně vysokém postavení. Možná se některý z kolegů snaží...

„Jde o Tracy.“

Jeff sebou trhl, jako kdyby dostal žihadlo.

„Co je s ní?“

„Minulý týden jsi mi říkal, že jela večer do Yorkshiru, na nějakou prohlídku památek.“

„To je pravda,“ potvrdil Jeff.

„Ne, není.“ Rebecca se zarděla. „Viděla jsem ji.“

„Jak to myslíš, žeš ji viděla? Kde?“

„V Londýně. Na Piccadilly. Bylo to ten večer, kdy jsem odešla dřív za matkou, vzpomínáš? Viděla jsem Tracy vycházet z restaurace. Byla s nějakým mužem, smáli se, žertovali a...“

Jeff zvedl ruku. „Musela ses splést. Nejspíš šlo o někoho, kdo z dálky vypadal jako ona.“

„Nebylo to z dálky.“ Rebecca mluvila tiše, zjevně se bála, že ho rozzlobí. „Byla jsem kousek od ní. Byla to ona, Jeffe. Neviděla mě, protože měla oči jenom pro toho chlápka, se kterým byla.“

Jeff vstal. „Jsem rád, že jsi mi to řekla,“ pronesl se strnulým úsměvem. „A nezlobím se, protože vím, že to myslíš dobře. Ale ujišťuji tě, že se mýlíš. Tracy byla minulý týden v Yorkshiru. Teď se půjdu dolů podívat na ty rukopisy. Už teď mám dvacet minut zpoždění.“

Rebecca uhnula, Jeff odešel a zavřel za sebou dveře.

K čertu, pomyslela si.

Následující tři týdny byly pro Jeffa mučivé. Věděl, že by po Rebečině oznámení měl jít domů a zeptat se Tracy. Ne protože věřil Rebecce. Byl to omyl, musel být. Ale aby ho Tracy mohla uklidnit. Jeff zoufale potřeboval uklidnit, jako květina potřebuje slunce a vodu. A přesto se nedokázal přimět k tomu, aby jí to řekl. Kdykoliv se o to pokusil, myslel jenom na Luisu.

Luisa Hollanderová, krásná dědička, jejíž otec vlastnil polovinu Střední Ameriky, byla Jeffovou první manželkou. Námluvy probíhaly v její režii – uháněla ho tak dlouho, až Jeff kapituloval. Upřímně ji miloval, navzdory jejím penězům spíš než kvůli nim. Když poprvé zaslechl klepy o Luisiných románcích, odmítl jim věřit. Luisini přátelé byli zlomyslní snobové, kteří nepřáli jejich manželství nic dobrého. Šeptanda ale brzy zesílila v ohlušující řev a Jeff neměl jinou možnost než čelit pravdě.

Luisa Hollanderová mu zlomila srdce. Přisahal, že už nikdy nebude tak zranitelný. A potom potkal Tracy Whitneyovou a uvědomil si, že Luisu nikdy doopravdy nemiloval. Tracy byla jeho svět, matka, kterou ztratil, milenka, o které snil, sparringpartner, kterého nikdy nedokázal najít.

Tracy by mě nepodvedla. Nemohla by.

Tracy mě miluje.

Rebecca se musí plést.

A přesto, s Tracy opravdu bylo něco v nepořádku. Jeff to cítil, ještě než Rebecca něco řekla. Vnímál to řadu měsíců. Zmeškané večere, výlety, nevysvětlené schůzky, totální a naprostý nezájem o sex.

Dva týdny po Rebečině bombě Jeff konečně našel odvahu a nepřímě se zmínil o Tracyině výletu do Yorkshiru. Zrovna leželi v posteli a četli si.

„Když jsi před časem jela sama pryč, nepřipadala sis osaměle?“

„Osaměle?“ Tracy povytáhla obočí. „Ne. Proč?“

„Já nevím.“ Jeff se k ní naklonil a objal ji paží. „Možná se ti po mně stýskalo.“

„Byla to jen jedna noc, miláčku.“

„Mně se stýskalo.“ Přešel jí dlaní po holých zádech a vklouzl s ní pod kalhotky od Elle Macphersonové. „Pořád se mi stýská, Tracy.“

„Co tím myslíš?“ Tracy se zasmála a uhnula před jeho rukou. „Máš mě. Jsem přímo tady.“

Opravdu jsi? pomyslel si Jeff.

Tracy zhasla.

Zatímco dřív práce představovala vítané útočiště před emocionálním napětím doma, teď si Jeff připadal téměř stejně špatně s Rebeccou jako s Tracy. Slíbil, že nebude vinit posla, ale uvědomil si, že se na tu krásnou mladou studentku skutečně podvědomě zlobí. Rebecca se s Tracy mýlila. Mýlila, mýlila, mýlila. A přesto zasila do Jeffova srdce semínko pochyb, které ne a ne odumřít. Ať už to myslela dobře, nebo ne, Rebecca jedinou ranou roztránila jeho klid a kvůli ní si teď připadal nesvůj nejen na Eaton Square, ale i v Britském muzeu.

Jednoho deštivého rána dorazil Jeff do jejich společné kanceláře celý mokrý – zapomněl si deštník a nedokázal se přimět k tomu, aby se pro něj vrátil domů – a uviděl, jak si Rebecca balí věci.

„Co se děje?“

Rebecca uložila do lepenkové krabice poslední knihy a podala mu bílou obálku. Přinutila se k úsměvu.

„Nic ve zlém, šéfe. Spolupráci s tebou jsem si skvěle užívala, ale oba víme, že takhle nemůžeme pokračovat.“

„Jak nemůžeme pokračovat?“ zeptal se Jeff. Přistihl se, že má ještě větší zlost než obvykle. „Dáváš výpověď?“

„Odcházím,“ odpověděla Rebecca. „Myslím, že o výpovědi se dá mluvit, jenom když dostáváš plat.“

„Kvůli mně?“ Jeffa bodly výčitky svědomí.

„Podle mě jsi skvělý,“ řekla Rebecca a k Jeffovu úžasu ho objala kolem krku a políbila ho, jen jednou, na ústa. Polibek nebyl dlouhý, ale upřímný. Jeff se styděl za to, jak rychle ho dotek jejích rtů vzrušil.

„Podívej...,“ začal.

Rebecca zavrtěla hlavou. „Nic neříkej. Prosím.“ Podala mu neoznačený disk. „Podívej se na to, až odejdu. Jestli si někdy budeš chtít promluvit, máš moje číslo.“

Jeff převzal disk i dopis a otupěle na ně civěl. Bylo toho na něj moc, takhle brzy po ránu. Než se vzpamatoval, aby něco řekl, Rebecca zmizela.

Jeff sklíčeně a vyčerpaně klesl na židli. Déšť venku neustával a bubnování kapek do jediného okna nad jeho stolem znělo jako krupobití kulek.

Co se to děje? pomyslel si Jeff zkroušeně. *Mám pocit, jako kdyby na mě někdo útočil.*

Zapnul počítač a vložil do něj disk.

Během deseti minut si přehrál ty záběry pětkrát. Pak si přečetl dopis od Rebeccy.

Nejistě vstal a otevřel dveře. Vykročil po chodbě. Po několika vteřinách se dal do klusu a potom do sprintu. Výtahy byly pomalé, a tak seběhl po schodech – bral je po dvou.

„Viděla jste Rebeccu Mortimerovou?“

Dívka v recepci se na něj polekaně podívala.

„Dobrý den, pane Stevensi. Je všechno v pořádku? Vypadáte...“

„Rebecca!“ vyrazil ze sebe Jeff udýchaně. „Viděla jste ji odcházet?“

„Ano. Loučila se se zaměstnanci v kavárně, ale právě odešla. Myslím, že mířila k metru na...“

To už Jeff vybíhal z dvoukřídlých dveří.

Tracy kráčela po Marylebone High Street. Před lijákem ji chránil jen chatrný deštník, ale nic jí nemohlo zkazit náladu. Měla za sebou dlouhý, ale nádherný den. Rozhlédla se po taxi.

Už dávno se necítila tak šťastná, vlastně tak dlouho, že ani nevěděla, co si má se sebou počít. Připadala si trochu provinile kvůli Jeffovi. *Chudák Jeff*. Tolik se snažil pochopit její žal nad ztrátou dítěte. Tracy viděla jeho snahu, ale tím se všechno ještě dvacetkrát zhoršovalo. Nic z toho nebyla Jeffova chyba.

Ale moje chyba to taky není. Nemůžu si pomoci – jsem, kdo jsem. A nemůžu potlačit svoje potřeby.

Alan to chápal. Chápal ji víc, než Jeff kdy mohl.

Tracy se s ním viděla i dnes. Dospěla do bodu, kdy ji plnilo štěstím už to, že byla v jedné místnosti s ním. A nejen štěstím,